

- Tänään on kaunis päivä. Raijan ääni murtuu lausuesssa sanoja. - Saaralla oli tapana sanoa, että aamu valkenee jokaisen yön jälkeen. Aamun ensisäteet loistivat hänen silmissään jo hänen syntyessään. Hänen katseensa oli koko maailma - tähtien pilkettä ja kuun kajoa. Pienen lapsen viaton katse - toivota täynnä. Kyöneleet virtaavat pitkin Raijan poskia. - Mutta Saaran mielestä yö oli päivää kauniimpi. Ikuisuuden härmä ja varjo seurasivat häntä kaikkialle. Vaikka meillä oli aika ajoin raskasta, Herra oli aina tukenamme. Hän suojeli pienokaisemme ensimmäisiä askelia ja viimeisiä harha-askelia. Saara oli viaton ja herkkä tyttö, kuten jokainen Herran lapsi on. Häneltä ei puuttunut elämäniloa eikä toivota tulevasta, vaan hän iloitsi jokaisesta Herran luomasta hetkestä. Saaralle tärkeintä elämässä oli perhe ja Herra - ja näitä hän rakasti elämänsä loppuun asti. Eturivissä kaksi tyttöä huokaisee raskaasti. Raija purskahtaa itkuun: - Olen ylpeä siitä ajasta, jonka sain tuntea tyttäreni. Hän oli elämäni valo. Hän oli uskoni, toivoni ja rakkauteni. Tytöt nostavat katseensa lattiasta ja katsovat toisiaan epäuskoisesti silmiin. Raija nyhkyttää: - Mutta tutkimattomia ovat herran tiet. Herra on luonut meille suunnitelman, joka meidän täytyy maallisessa elämässä elää ja saattaa loppuun. Vaikka Saara ei ole enää luonamme, elää hän sydämissämme. Emme ole jättäneet, emmekä tule jättämään häntä ikinä. Aikanani siirryn myös ajasta iäisyyteen, jolloin kohtaamme uudelleen - Herran huomassa ja helmassa. Toinen tytöistä kohottautuu penkistä, mutta toinen vetää hänet takaisin alas ja sihahtaa: - Kunnioitusta. Raijan silmät ovat mustan ympäröimät ja itkusta punaiset. - Rakas Saarani on lentänyt Herran siipien suojaan. Hänellä on nyt kaikki hyvin. Enää hänen ei tarvitse kärsiä. Hän oli liian herkkä kestämään maailman tuskaa. Ensimmäin en pystynyt käsittämään menettäneeni oman enkelini. Se ei ollut mahdollista, että pienokaiseni oli lentänyt taivaaseen. Olin varma, että hän palaisi pian kotiin. Aluksi en ymmärtänyt, miksi elämä oli päättynyt. Kaikki oli mennyt hyvin ja elämä hymyilyt. Ei ollut viestiä - ei mitään. Mutta joskus, kun voimat ovat loppuneet ja epätoivoiset ajatukset vallanneet pään, voi elämä tuntua ylivoimaiselta. Ihminen on erehtyväinen, harhaileva luonne. Yllätykselliset ratkaisut liittyvät nuoruusikään eikä vanhempi pysty suojelemaan lastaan kaikilta vastoinkäymisiltä. Syitä on monenlaisia, mutta ulkopuolisia ei voi syyllistää henkilökohtaisissa valinnoissa. Ihmisen täytyy itse haluta ja etsiä vastauksia. Suruissa ja vastoinkäymisissä perhe on aina tukena. Kuten tänään myös jatkossa pidämme yhtä. Verisiteet voivat likaantua, mutta ne eivät katkea. Olemme tänään täällä Saaran takia. Hän on nyt enkeli muiden enkeleiden joukossa. Raija kaivaa valmiiksi likaisen nenäliinan taskustaan ja pyyhkii jokaisen kyöneleen. Hän astelee takaisin penkkirivistön oikeaan laitaan. Toinen eturivin tytöistä nousee nyt varovasti penkistä ja astelee epäröiden korokkeelle. - Hei, olen Kaisa. Olen tuntenut Saaran koko elämäni ja haluan siksi jakaa teidän kanssanne kirjeen, joka on viimeinen viesti, jonka sain Saaralta. Kaisa nostaa katseensa eturivissä istuvaan tyttöön, joka nyökkää kevyesti. Kaisan ääni värisee ja hänen kätensä vapisevat, kun hän lukee kirjettä: Jotta ymmärtäisit hieman enemmän. En pääse tätä maailmaa pakoon, vaikka sitä eniten haluaisin. Se seuraa susien lailla, hiipien ja kuristaen. Se syö sisuskaluni, raatelee kehoni ja lopulta jättää heitteille. Haluan vain jonkun välimuodon. Jotakin, joka ei jätä minua tyhjäksi – pienen hetken, joka maistuisi eläältä. Pimeässä, on lämmin olla yksin, unten mailla, kaukana täältä. Vuodet kuluvat, mutta mikään ei muutu. Edelleen sama kuluma housunlahkeessa Miten tähän pisteeseen on päädytty Minne jäivät haavekuvat Barbadosen hiekkarannoista, loppumattomista, kultaisista. Ei tullut tästä sitä unelmaa, jota tv:stäkin katsottiin. Unelmat jäivät kansien väliin, toiveet kuviin mustavalkoisiin. Ei mennyttä takaisin saa, ei revitty ehjäksi palaa. Koskettimet soivat surusävelmää, joka kohtalokseni leimattiin. Keinuhevonenkin karkasi, ei ketään pakottaa voi jäämään. Piirongin päällä, kauniissa kehyksissä, hymyilee, tyttö paikalleen istutettu, juuriinsa punottu. Sinä minut

loit, hoiteeksi oman peilikuvasi, vieraaksi omaan kotiinsa. Sinä minut loit, lapseasi rakkaampaa korvaamaan, vastikkeeksi menetetyn. Sinä minut loit, itseäsi rakastamaan, äidiksi kutsumaan.